ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

14. prosince 2006 *

Ve věci C-283/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 68 ES a 234 ES, podaná rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Rakousko) ze dne 30. června 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 14. července 2005, v řízení

ASML Netherlands BV

proti

Semiconductor Industry Services GmbH (SEMIS),

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, K. Lenaerts (zpravodaj), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič a E. Levits, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokát: P. Léger,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. července 2006,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za ASML Netherlands BV J. Leonem, Rechtsanwalt,

— za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

— za německou vládu M. Lummou, jako zmocněncem,

— za nizozemskou vládu H. G. Sevenster a C. ten Dam, jakož i M. de Gravem, jako zmocněnci,

— za polskou vládu T. Nowakowskim, jako zmocněncem,

— za vládu Spojeného království T. Harris, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s K. Bacon, barrister,

— za Komisi Evropských společenství A.-M. Rouchaud-Joët, jakož i W. Bogensbergerem a M. Wilderspinem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. září 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 34 bodu 2 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi ASML Netherlands BV (dále jen „ASML"), společností se sídlem ve Veldhoven (Nizozemsko), a Semiconductor Industry Services GmbH (dále jen „SEMIS"), společností se sídlem ve Feistritz-Drau (Rakousko), ohledně výkonu rozsudku pro zmeškání vydaného Rechtbank 's-Hertogenbosch (Nizozemsko), který ukládá SEMIS, aby zaplatila ASML částku 219 918,60 eur, včetně příslušných úroků a nákladů řízení, v Rakousku.

Právní rámec

Nařízení č. 44/2001

3 Článek 26 odst. 1 a 2 nařízení č. 44/2001 stanoví:

„1. Pokud se žalovaný, který má bydliště na území jednoho členského státu a je žalován před soudem jiného členského státu, k tomuto soudu nedostaví, prohlásí soud bez návrhu, že není příslušný, nevyplývá-li jeho příslušnost z tohoto nařízení.

2. Soud řízení přeruší do té doby, než bude prokázáno, že žalovaný mohl obdržet návrh na zahájení řízení nebo jinou rovnocennou písemnost v dostatečném předstihu, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, nebo že k tomu byly učiněny veškeré nezbytné kroky."

4 Podle čl. 26 odst. 3 zmíněného nařízení, má-li být návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost zaslán podle tohoto nařízení z jednoho členského státu do druhého, použije se místo odstavce 2 tohoto článku článek 19 nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech (Úř. věst. L 160, s. 37; Zvl. vyd. 19/01, s. 227).

5 Podle čl. 33 odst. 1 nařízení č. 44/2001 „[r]ozhodnutí vydaná v některém členském státě jsou v ostatních členských státech uznávána, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení".

6 Článek 34 bod 2 zmíněného nařízení nicméně stanoví, že rozhodnutí se neuzná, „jestliže žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který mu umožňuje přípravu na jednání před soudem, ledaže žalovaný nevyužil žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i když k tomu měl možnost".

Nařízení č. 1348/2000

7 Článek 19 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 zní následovně:

„Pokud mělo být do jiného členského státu za účelem doručení zasláno soudní předvolání [návrh na zahájení řízení] nebo obdobná písemnost podle tohoto nařízení a žalovaná strana se nedostavila, přeruší soud řízení, dokud nebude zjištěno,

a) že písemnost byla doručena způsobem předepsaným vnitrostátními právními předpisy přijímajícího [dožádaného] členského státu pro doručení písemností v soudním řízení v daném státě osobám, které se nacházejí na jeho území, nebo

b) že písemnost byla skutečně doručena žalované straně nebo do místa jejího bydliště jiným způsobem, který stanoví toto nařízení,

a že v obou těchto případech byla písemnost doručena nebo dodána s dostatečným předstihem k tomu, aby se žalovaná strana mohla obhajovat."

Spor v původním řízení a předběžné otázky

8 Rozsudkem pro zmeškání ze dne 16. června 2004 Rechtbank 's-Hertogenbosch uložil SEMIS, aby zaplatila ASML částku 219 918,60 eur, zvýšenou o úroky, jakož i o náklady řízení (dále jen „rozsudek pro zmeškání").

9 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že jednak předvolání k jednání před Rechtbank 's-Hertogenbosch, které tento soud stanovil na 19. května 2004, bylo doručeno SEMIS až 25. května 2004, a jednak, že rozsudek pro zmeškání jí nebyl doručen.

10 Na návrh ASML byla vykonatelnost rozsudku pro zmeškání uznána usnesením Bezirksgericht Villach (Rakousko), soudem dožádaným v prvním stupni, ze dne 20. prosince 2004, na základě osvědčení vydaného Rechtbank 's-Hertogenbosch dne 6. července 2004, které prohlásilo tento rozsudek za „předběžně vykonatelný". Bezirksgericht Villach nařídil rovněž výkon zmíněného rozsudku.

11 Vyhotovení tohoto usnesení bylo doručeno SEMIS. Rozsudek pro zmeškání k němu nebyl přiložen.

12 Poté, co SEMIS podala odvolání proti zmíněnému usnesení, Landesgericht Klagenfurt (Rakousko) zamítl návrh na výkon rozsudku pro zmeškání z důvodu, že předpokladem toho, aby žalovaný, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, „měl možnost využít opravného prostředku" proti rozhodnutí pro zmeškání ve smyslu čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001, je doručení tohoto rozhodnutí zmíněnému

žalovanému. Tento soud odmítl argumentaci ASML, podle níž se má použít výjimka z důvodu neuznání uvedeného ve zmíněném čl. 34 bodu 2, protože SEMIS věděla jednak o řízení zahájeném proti ní v Nizozemsku, jelikož jí bylo dne 25. května 2004 doručeno předvolání k jednání, a jednak o existenci zmíněného rozsudku pro zmeškání v návaznosti na doručení usnesení Bezirksgericht Villach ze dne 20. prosince 2004, kterým byla potvrzena vykonatelnost tohoto rozsudku.

13 Při rozhodování o opravném prostředku „Revision" podaném ASML Oberster Gerichtshof poukázal na to, že v projednávaném případě nebyl SEMIS doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost v dostatečném předstihu, který by jí umožnil připravit se na jednání, jelikož předvolání k jednání před Rechtbank 's-Hertogenbosch jí bylo doručeno až po datu, kdy se jednání konalo. Podle předkládajícího soudu je tedy důvod odmítnutí uznání a výkonu uvedený v čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001 v projednávaném případě použitelný, ledaže by byly splněny podmínky výjimky z tohoto důvodu, to jest ukáže-li se, že podle čl. 34 bodu 2, *in fine*, SEMIS „nevyužil[a] žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i když k tomu měl[a] možnost".

14 Vzhledem k tomu, že Oberster Gerichtshof měl za to, že vyřešení jemu předloženého sporu vyžaduje výklad čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Má být obrat ‚[...] ledaže žalovaný nevyužil žádný opravný prostředek proti rozhodnutí, i *když k tomu měl možnost*', uvedený v čl. 34 bodu 2 nařízení [...] č. 44/2001 [...], vykládán v tom smyslu, že to, že ‚k tomu měl možnost' ve výše uvedeném smyslu, v každém případě předpokládá, že žalovanému bylo v souladu s právními předpisy použitelnými v dané oblasti doručeno vyhotovení rozsudku pro zmeškání, kterým bylo vyhověno návrhu a jenž byl vydán v členském státě?

2) V případě záporné odpovědi na první otázku:

Je třeba se domnívat, že samotné doručení vyhotovení usnesení týkajícího se návrhu na prohlášení vykonatelnosti rozsudku pro zmeškání vydaného Rechtbank 's-Hertogenbosch dne 16. června 2004 v Rakousku a na nařízení výkonu na základě zahraničního exekučního titulu, jehož vykonatelnost již byla konstatována, mělo přimět žalovanou a povinnou stranu [...] ověřit jednak existenci tohoto rozsudku, a jednak existenci (případného) opravného prostředku v právním řádu členského státu, v němž byl rozsudek vydán, za účelem určení, zda měla možnost využít opravného prostředku, což je základní podmínkou použitelnosti výjimky z překážky uznávání stanovené v článku 34 nařízení č. 44/2001?"

K předběžným otázkám

15 Podstatou dvou otázek předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že podmínka „mít možnost", ve smyslu tohoto ustanovení, využít opravného prostředku proti rozhodnutí pro zmeškání, jehož výkon je navrhován, vyžaduje, aby toto rozhodnutí bylo řádně doručeno žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebo zda stačí, že tento žalovaný se o jeho existenci dozví ve fázi řízení o výkonu rozhodnutí probíhajícího v dožádaném členském státě.

16 V tomto ohledu je namístě nejdříve konstatovat, že samotné znění čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001 neumožňuje odpovědět na položené otázky.

17 Zmíněné ustanovení totiž uvádí výslovnou podmínku doručení žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, pouze ve vztahu k návrhu na zahájení řízení nebo jiné rovnocenné písemnosti, ale nikoliv pokud jde o rozhodnutí pro zmeškání.

18 Dále je třeba poukázat na to, že znění čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001 se výrazně liší od odpovídajících ustanovení Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění Úmluvy ze dne 9. října 1978 o přistoupení Dánského království, Irska a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska (Úř. věst. L 304, s. 1, a pozměněné znění s. 77), Úmluvy ze dne 25. října 1982 o přistoupení Řecké republiky (Úř. věst. L 388, s. 1) a Úmluvy ze dne 26. května 1989 o přistoupení Španělského království a Portugalské republiky (Úř. věst. L 285, s. 1), jakož i Úmluvy ze dne 29. listopadu 1996 o přistoupení Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království (Úř. věst. 1997, C 15, s. 1, dále jen „Bruselská úmluva").

19 Článek 27 bod 2 Bruselské úmluvy totiž stanoví, že rozhodnutí nejsou uznávána, „jestliže žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná rovnocenná písemnost řádně a včas tak, aby se mohl bránit".

20 Naproti tomu čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 nevyžaduje nutně řádnost doručení návrhu na zahájení řízení, ale skutečné dodržení práv obhajoby.

21 Zmíněný čl. 34 bod 2 konečně stanoví výjimku z odmítnutí uznání a výkonu rozhodnutí, to jest případ, kdy žalovaný, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nevyužil opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí, i když k tomu měl možnost.

22 Je tudíž namístě vykládat čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 ve světle cílů a systematiky zmíněného nařízení.

23 Pokud jde zaprvé o cíle zmíněného nařízení, z jeho druhého, šestého, šestnáctého a sedmnáctého bodu odůvodnění vyplývá, že cílem nařízení je zajistit volný pohyb rozhodnutí vydaných v členských státech v občanských a obchodních věcech zjednodušením formalit s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon těchto rozhodnutí.

24 Tohoto cíle nemůže být nicméně dosaženo tím, že se oslabí, bez ohledu na to, jakým způsobem, práva obhajoby, jak rozhodl Soudní dvůr ohledně čl. 27 bodu 2 Bruselské úmluvy (viz zejména rozsudky ze dne 11. června 1985, Debaecker a Plouvier, 49/84, Recueil, s. 1779, bod 10; ze dne 13. října 2005, Scania Finance France, C-522/03, Sb. rozh. s. I-8639, bod 15, a ze dne 16. února 2006, Verdoliva, C-3/05, Sb. rozh. s. I-1579, bod 26).

25 Stejný požadavek vyplývá z osmnáctého bodu odůvodnění nařízení č. 44/2001, na základě kterého s ohledem na právo odpůrce [práva obhajoby] se odpůrce může v řízení, v němž bude poskytnuta možnost vyjádření oběma stranám, domáhat zrušení prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí, pokud se domnívá, že existuje jeden z důvodů pro nevykonání rozhodnutí.

26 Podle ustálené judikatury jsou základní práva nedílnou součástí obecných právních zásad, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje (viz zejména posudek 2/94 ze dne 28. března 1996, Recueil, s. I-1759, bod 33). Za tímto účelem Soudní dvůr vychází z ústavních tradic společných členským státům, jakož i z poznatků, které skýtají mezinárodně právní instrumenty týkající se ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily. Zvláštní význam přísluší v této souvislosti Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen

„EÚLP“) (viz zejména rozsudky ze dne 15. května 1986, Johnston, 222/84, Recueil, s. 1651, bod 18, a ze dne 28. března 2000, Krombach, C-7/98, Recueil, s. I-1935, bod 25).

27 Přitom z EÚLP, jak je vykládána Evropským soudem pro lidská práva, vyplývá, že práva obhajoby, která jsou odvozena z práva na spravedlivý proces zaručeného článkem 6 této úmluvy, vyžadují konkrétní a účinnou ochranu, která může zajistit skutečný výkon práv žalovaného (viz rozsudky ESLP Artico v. Itálie ze dne 13. května 1980, série A, č. 37, odstavec 37, a T. v. Itálie ze dne 12. října 1992, série A, č. 245, odstavec 28).

28 Jak uvedl generální advokát v bodě 105 svého stanoviska, Evropský soud pro lidská práva rovněž rozhodl, i když v trestní věci, že to, že obviněný neznal odůvodnění rozsudku odvolacího soudu v rámci lhůty udělené k podání kasačního opravného prostředku proti tomuto rozsudku ke kasačnímu soudu, představuje porušení vzájemných ustanovení čl. 6 odst. 1 a 3 EÚLP, protože dotčený nemohl využít svého opravného prostředku užitečně a účinně (viz rozsudek ESLP Hadjianastassiou v. Řecko ze dne 16. prosince 1992, série A, č. 252, odstavce 29 až 37).

29 Zadruhé pokud jde o systematiku nařízení č. 44/2001 v oblasti uznávání a výkonu, je důležité poukázat na to, jak činí generální advokát v bodě 112 svého stanoviska, že dodržování práv žalovaného, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, je zajištěno dvojí kontrolou.

30 Z čl. 26 odst. 2 nařízení č. 44/2001 ve spojení s čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1348/2000 totiž vyplývá, že během původního řízení ve státě, v němž bylo rozhodnutí vydáno, soud, kterému byla věc předložena, je povinen přerušit řízení do té doby, než bude prokázáno, že žalovaný, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, mohl obdržet návrh na zahájení řízení nebo jinou rovnocennou písemnost v dostatečném předstihu, který mu umožňoval přípravu na jednání před soudem, nebo že k tomu byly učiněny veškeré nezbytné kroky.

31 Pokud v průběhu řízení o uznání a výkon v dožádaném členském státě žalovaný podá opravný prostředek proti prohlášení konstatujícímu vykonatelnost rozhodnutí vydaného v členském státě, v němž proběhlo původní řízení, soud, který rozhoduje o tomto opravném prostředku může přezkoumat důvod odmítnutí uznání nebo výkonu jako je důvod uvedený v čl. 34 bodě 2 nařízení č. 44/2001.

32 Ve světle těchto úvah je tedy třeba určit, zda v případě nedoručení rozhodnutí pro zmeškání stačí pouze to, že osoba, proti které je výkon navrhován, se dozví o tomto rozhodnutí ve fázi řízení o výkonu, k tomu, aby měla možnost využít opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí ve smyslu čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001.

33 Ve věci v původním řízení je nesporné, že rozsudek pro zmeškání nebyl žalovanému, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, doručen, takže tento žalovaný neznal obsah tohoto rozsudku.

34 Přitom, jak rakouská, německá, nizozemská a polská vláda, jakož i Komise Evropských společenství správně uplatňují ve svých vyjádřeních předložených Soudnímu dvoru, využít opravného prostředku proti rozhodnutí je možné pouze tehdy, pokud osoba podávající tento opravný prostředek mohla znát obsah rozhodnutí, přičemž pro tyto účely nestačí pouze to, že tato osoba věděla o jeho existenci.

35 Možnost žalovaného využít účinného opravného prostředku, který by mu umožnil uplatnit jeho práva ve smyslu judikatury uvedené v bodech 27 a 28 tohoto rozsudku, totiž vyžaduje, aby se mohl seznámit s odůvodněním rozhodnutí pro zmeškání za účelem jeho účinného zpochybnění.

36 Z toho vyplývá, že pouze to, že žalovaný, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, zná obsah rozhodnutí pro zmeškání, může zajistit, v souladu s požadavky dodržování práv obhajoby a účinného výkonu těchto práv, že tento žalovaný měl možnost, ve smyslu čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001, využít opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí před soudem státu, v němž proběhlo původní řízení.

37 Tento závěr nemůže zpochybnit užitečný účinek změn, které přinesl čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 vzhledem k odpovídajícím ustanovením čl. 27 bodu 2 Bruselské úmluvy.

38 Jak uvedl generální advokát v bodech 58 a 60 svého stanoviska, čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 má za cíl zejména zabránit tomu, aby se žalovaný, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, dovolával porušení práv obhajoby až v řízení o uznání a výkonu v dožadovaném státě, pokud měl možnost uplatnit svá práva využitím opravného prostředku proti dotčenému rozhodnutí ve státě, v němž proběhlo původní řízení.

39 Článek 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 nicméně nepředpokládá, že žalovaný je povinen podniknout další kroky, které jdou nad to, co je obvyklá řádná péče při obraně svých práv, jako jsou kroky spočívající v informování se o obsahu rozhodnutí vydaného v jiném členském státě.

40 V důsledku toho k tomu, aby bylo možno mít za to, že žalovaný, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, měl možnost, ve smyslu čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001, využít opravného prostředku proti rozhodnutí pro zmeškání v jeho neprospěch, musí znát obsah tohoto rozhodnutí, což předpokládá, že rozhodnutí mu bylo doručeno.

41 Je třeba nicméně upřesnit, jak poznamenaly ve svých vyjádřeních předložených Soudnímu dvoru rakouská a německá vláda a vláda Spojeného království, že řádné doručení rozhodnutí pro zmeškání, to jest dodržení všech pravidel použitelných na tyto formální náležitosti, nepředstavuje nezbytnou podmínku pro to, aby se o žalovaném mělo za to, že měl možnost využít opravného prostředku.

42 Jak uvedl generální advokát v bodě 65 svého stanoviska, čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 vede v tomto ohledu k vytvoření paralely mezi návrhem na zahájení řízení a rozhodnutím pro zmeškání.

43 Doručení návrhu na zahájení řízení a doručení rozhodnutí pro zmeškání, provedená řádně a v dostatečném časovém předstihu, který umožní žalovanému připravit se na jednání, totiž umožňují ve stejném rozsahu zajistit dodržení jeho práv před soudem státu, v němž proběhlo řízení.

44 V důsledku toho systematika nařízení č. 44/2001 nevyžaduje, aby se na doručování rozhodnutí pro zmeškání vztahovaly striktnější podmínky, než jsou podmínky uvedené v čl. 34 bodě 2 tohoto nařízení ohledně doručování návrhu na zahájení řízení.

45 Přitom pokud jde o návrh na zahájení řízení nebo jinou rovnocennou písemnost, čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 zrušuje nezbytnou podmínku formální řádnosti uvedenou v čl. 27 bodě 2 Bruselské úmluvy, jak bylo připomenuto v bodě 20 tohoto rozsudku.

46 Podmínkou pro vyloučení důvodu neuznání nebo nevykonání uvedené ve zmíněném ustanovení tedy nemusí nutně být doručení řádné ve všech ohledech, ale musí jí být přinejmenším znalost obsahu rozhodnutí v dostatečném předstihu, který žalovanému umožňuje přípravu na jednání před soudem.

47 Proto jak uvedl generální advokát v bodě 69 svého stanoviska, musejí být formální požadavky, které musí splňovat toto doručení, srovnatelné s požadavky stanovenými zákonodárcem Společenství v čl. 34 bodě 2 nařízení č. 44/2001, pokud jde o návrhy na zahájení řízení, takže pouhá formální vada, která nezasahuje do práv obhajoby, nemůže stačit k vyloučení použití výjimky z důvodu, který odůvodňuje neuznání nebo nevykonání.

48 V důsledku toho k tomu, aby bylo možno mít za to, že žalovaný měl „možnost", ve smyslu čl. 34 bodu 2 nařízení č. 44/2001, využít opravného prostředku proti rozhodnutí pro zmeškání, musel znát obsah tohoto rozhodnutí takovým způsobem, aby se mohl v dostatečném předstihu připravit k účinnému uplatnění svých práv před soudem státu, v němž proběhlo původní řízení.

49 S ohledem na výše uvedené je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 34 bod 2 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že žalovaný „měl možnost" využít opravného prostředku proti rozhodnutí pro zmeškání vydanému vůči němu pouze tehdy, pokud skutečně znal obsah tohoto rozhodnutí na základě doručení provedeného v dostatečném časovém předstihu, který mu umožnil přípravu na jednání před soudem státu, v němž proběhlo původní řízení.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 34 bod 2 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že žalovaný „měl možnost“ využít opravného prostředku proti rozhodnutí pro zmeškání vydanému vůči němu pouze tehdy, pokud skutečně znal obsah tohoto rozhodnutí na základě doručení provedeného v dostatečném časovém předstihu, který mu umožnil přípravu na jednání před soudem státu, v němž proběhlo původní řízení.

Podpisy.